

ПОСЛЕДЊА НОЋ У МАКАУ

(за коју нико други није смео да зна)¹

Пакујем ручни пртљаг брзо али пажљиво, ништа не смем да оставим за собом. Не због носталгије већ стрепње. Наравно, полиција зна да сам живео с Мартином последњих годину и по дана, мој ДНК и отисци прстију су свуда по стану. Само морам да се побринем да нико не посумња у мој алиби; био сам у Сингапуру од четвртка, и још сам тамо, тј. тако треба сви да мисле. Да никада нисам ушао у хотел „Њу сенчери”.

Вратио сам се Тунг Аоовим приватним хидроавионом који је слетео близу обале. Фелис Так је чекао код старе царинарнице, близу гробља на Таипи, у чамцу свог стрица, који је управо према нама када нас је видео да слећемо, док је сутон гуснуо. Одвезао ме је на обалу и на брзину смо попили пиће у кафеу у холу хотела пре него што сам ушао у лифт. Није могао знати да сам користио лажну хонгконшку личну карту приликом онлајн плаћања собе за ноћ.

Фелис је некада био заљубљен у мене док сам био његов први *kinky* партнер, пре хиљаду година, или се бар тако некако чини. Он мени, наравно, није био једини. Увек је било Европљана, Американаца, Аустралијанаца, чак и хонгконшких пословних људи, али никад Макаоанаца, а он је увек ситуацију схватао као да је бивање са свима њима за мене тек посао, а с њим – нешто више. Тја, вероватно за њега и јесте било тако. Али сасвим извесно није за мене.

Наравно, седе длаке по млохавим телима старијих мушкараца, њихови велики залисци и ћела на темену као у обријаних римокатоличких свештеника у прошлости, лоптасти стомаци, опуштена кожа, зној... све то је било досадно, нарочито тада, док сам био много млађи од тридесет година. А Фелис је мирисао свеже, био је висок и окретан, и желео је да се пуно љуби и мази, током и после, али да није био укључен новац, нисам сигуран да бих *ишао* с њим више од једном или два пута. Јер у време Фелиса, само је новац био важан.

Требао ми је новац. Прво сам мислио да ћу га сачувати за операцију промене пола. Затим сам одлучио да је боље да га искористим за стан. Схватио сам да могу бити жена за муштерије, али са стварчицом тамо доле. *Пимйек* ми је свакако пружио задовољство, јер откад сам напустио дом због свег злостављања које сам тамо доживљавао, више нисам мрзео то што сам мушкарац. Или сам могао да штедим за повлачење из посла, за дан када старији мушкарци престану да ме желе и прогласе ме превише старим након што напуним двадесет осму. Јер само се новац рачуна.

А онда се појавио Мартин. С некаквом титулом „баронета”, увек беспрекорно елегантан, старији, али не и старац, уредан и наизглед искрено заинтересован. Да, био је груб, готово бруталан, у нашем вођењу љубави; да, једнако добро је умео да

¹ Прича је оригинално написана и објављена на енглеском језику 2011. године, а овде се доноси у преводу аутора. (*Прим. ред.*)

ме обасипа поклонима и новцем и да ме шаље старијим мушкарцима да их „завршим” за брзу кинту за нас обојицу; да, његове приче о томе како се селимо заједно у његову родну Аустрију испале су потпуне бесмислице, али некако сам се, ипак, заљубио. Први пут у животу. Зато сам, на крају, и морао да га убијем. Постао је превише насилан, његове лажи су постале баналне и јефтине, недостојне Мартина којег сам волео. Када је организовао „викенд забаве”, који се претворио у четири дана бруталног садистичког злостављања мене, снимљених камером, док се смејао обезнањен од кокаина, знао сам да мора да се заврши.

Размишљам је ли можда могао и да наслути, када је отворио врата пре два сата. Његов загрљај је био равнодушан, осмех усиљен, одсутан. Звучао је као да није изненађен кад сам позвао само три дана након што сам, четворосатним летом, „отишао да размислим о свему”. Како је био толико арогантно, аристократски сигуран да је, две године старији од мог оца, неодољив?

Чашица цина за мене и три-четири за њега, као и обично, и испразни разговор. Рекао сам да нисам гладан; он је инсистирао и донео сојине клице из фрижидера, отворио велику конзерву пужева, и сервирао дагње у саламури из тегле, и крекере – кичаст несклад укуса, али боље од хране наручене из ресторана, уз могућност да достављач примети моје присуство – и иако је знао да мој кинески стомак никада није постао стварно навикнут на чудан укус као што је то био његов европски, наша лагана вечера се завршила уобичајеним тањиром сирева под стакленим звоном. Што је било праћено уобичајеном сеансом брзих, механичких покрета удова, донекле синхронизованих, и мојим стандардним, одглумљеним тешким дисањем које је увек схватао као да и ја уживам.

Како се одмакао и ослонио на наслон софе с тупим изразом на лицу у својој посторгазмичној омамљености, игла од рога нарвала са комодe у којој су стајали компакт-дискoви с порно-филмовима, коју сам свом снагом забио између његових вратних пршљенова, била је све што је требало. Тако једноставно, готово превише лако. Тек дубљи уздах, не ропач, и ударање његове ноге, која се грчи, двапут о ножицу сточића. Али није било шикљања крви, чега сам се прибојавао, само цурење танког млаза низ полеђину његовог меканог светлозеленог бадемантила од фротира, на којој се оцртао траг боје сока од вишње.

Да ме дух не би прогонио ако очи остану отворене, спустио сам капке мртваца, али с леђа, нисам могао да поднесем да гледам лице особе коју сам толико добро познавао. Опрао сам тањире, шоље и прибор за јело и све ставио у задњи део кухињских ормарића, сапунао сам руке вероватно много темељније него што је било потребно, као да перем сву прљавштину коју сам икада додирнуо у животу, обрисао их папирним убрусом који сам бацио у тоалет и повлачио воду десетак пута. Моје присуство у стану није имало значаја; само је морало да изгледа најмање три дана старо.

Ставио сам рукавице од јареће коже, узео свилену мараму и обрисао кваке на свим вратима, да будем сигуран, иако се нисам сећао да сам их додирнуо, и застао на трен да размислим да ли да оставим сва светла упаљена. Баш када сам био спреман да кренем, приметио сам кондом на његовом још не сасвим млитавом пенису и, с гађењем, пришао мртвом телу свог бившег љубавника, покушавајући да не подигнем

очи и погледам му у лице, скинуо му кондом и умотао га у мараму. Запалићу све то чим се вратим на периферију Таипе.

Е па, то је то, Мартине. То је то, Макао. Сутра ћу бити у Сингапуру. Код куће. И нико никада неће ништа знати. Збогом, мој учитељу елеганције, моја велика љубави, мој издајниче и непријатељу... Никад никог нећу волети ни мрзети као тебе.

Но, тада се зачуло звоно на вратима: бззз, бззззззззз. Стајао сам непомично. Светла су и даље била упаљена, али велики стан у поткровљу је свакако био довољно високо да се не може видети унутра са спољне стране. Шта се ово, доврага, сад дешава?!

Уследио је још један, дужи и нервознији звук звона, праћен звецкањем кључева.

Све сам тако савршено испланирао. Све сам урадио по плану. Како, побогу? Три дана, само три дана, било је довољно да нађе неког другог? О, Мартине, како си могао? Како си могао, проклет био?!

Мој ручни пртљаг је сада спакован, и време је за одјављивање из хотела и одлазак, јер редовни трајект за Хонгконг, на којем не узимају имена путника као што то чине на хидроглисеру, полази рано.

Када убијеш оног ког си волео, лако ти је да убијеш и „конкурента” за наклоност бившег, или ма ког другог. Све је само ствар добре импровизације и привилегије, коју неки зову „срећом”, да те од свих недаћа сачувају богови овог света и богови светова који долазе.